

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita Bernardini Senensis, Professione Franciscani, ex ea, quæ est integra fide, apud Surium. Obijt in ciuitate Aquila, 20. Maij, anno Domini 1444. Sedente Eugenio 4. Relatus est in numerum Sanctorum à ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

um in monasterio S. Austregisili manere iussit. Ille vero avaritia cæcus, res monasterij omnes comitibus suis distribuit: sed paulo post, in men- tis repentina morte, pœnas tanto scelere dignas

Explicator rerū eccle- siasticarum diuinitus punitur.

VITA BERNARDINI SENENSIS,

Professione Franciscani, ex ea, qua est integra- ta, apud Surium. Obijt in ciuitate Aquila, 20. Maij, anno Domini 1444. Sedente Eugenio 4. Relatus est in numerum Sanctorum à Nico- lao Papa V. anno 1450.

C. Baron. in not. mart. Rom.

IN Senesi vrbe, ex nobili familia Albizescho- rum, Bernardinus, patre Tollo, matre vero Neraortus, ab ipsa infantia præclarum sanæ virtutis de se specimen semper præbuit. Et qui- dem à teneris benignè faciendi disciplinam, ad- eò studiosè sancteq; coluit, vt sibi alimenta sub- traheret potius, quam inopem à se non refectum dimitteret. Senis literarum studijs adhibitus, in scholis triuialibus, Onuphrio vsus est præcepto- re, miraq; discendi celeritate coætaneos suos superauit omnes; eisq; à sacris concionibus, quibus singulari attentione semper intererat, quæ memoria retinere poterat, puerili quidem simplicitate, sed magna tamen dexteritate refe- rebat: omnesq; & singulos, ad virtutis & pieta- tis studium acriter sectandum, hortabatur. Fuit tatem vsque adeò quoddam honestatis & inte- gritatis exemplar omnibus, vt si forè adolescen- tes, de rebus parùm honestis inter se verba mis- cerent, eo adueniente, protinùs conticescerent. Postquam adoleuit, relictis studijs philosophi- cis, in quibus præ cæteris excellebat, animum ad

20. Maij, Patres eius. Adhibetur literis.

D d d sacros

sacros canones, & sacrarū literarū studia appu-
lit, in quibus triēnio, magno cum fructu exas-
sedè earum amore captus est, vt reliqua hęc o-
mnia contempserit.

Vbi decimum & septimum ætatis annum u-
tigit, sedulò, de aliquo vitæ genere diligendo,
consilium cum Tobia consobrina sua, in hęc
pietate ac sanctitate scemina, inijt. Tandem post
multas preces & lachrymas, post plurima be-
gnitatis opera miseris præstita, post varias co-
poris afflictiones & ieiunia, in spectatam re-
ligionis sodalitatē, quam vulgò, confraterni-
tatem disciplinatorum beatæ Mariæ Virginis
vocat, concessit. Fuit enim locus ille, quā
domo hospitali de la Scala est, multo tempore
veræ pietatis & religionis exemplar & specu-
lum: ex quo omnes ferè Italiz laicorum pia-
exercitationes, vel deuotionis studia manant.

Domus ho-
spitalitatis
de la Scala,
in Italia.

Itaque Bernardinus fratrum omnium consilia
admissus, preces, corporis afflictiones, atque
tum iucunda tum aspera exercitia, nocturnaque
illic vsitata, præ ceteris, copiosius sedam est.

Pestis sæua
anno 1400.

Seniente peste illa terribili & generali, an-
no millesimo quadringentesimo innumeris pe-
regrini Romam euntes atq; inde redeuntes ce-
leberrimam illam, toto orbe Christiano, de-
mum hospitem beatissimæ Mariæ Virginis,
quæ Senis est, confluxere: augebaturque vixit
numerus ægrotorum, è quibus quotidie mori-
dum 18. pestilenti contagione laniati, vitam cum
morte miserè permutabant. Ad eam calami-
tatem accedebat hoc mali, quòd fratres doctri-
ginti, scemina octodecim, sacerdotes quatuor,
clerici quinque, pharmacopolæ sex, pueri tri-
ginta sex, famuli sexaginta, cuncti ægrotum in-
tulerunt.

aliterij deputati, eadem calamitate absumpti
 berant: neque vlli ferè supererant, qui ignem
 piffiferum omnia vastantem repellerent, vel
 miferos eo iam infectos, subleuarent. Ibi tum
 Bernardinus vltro sibi eã de omnibus benè me-
 rindi occasionem deposcit; & quia se vnum ad
 tantam morbidorum multitudinem recrean-
 dam sufficere non videbat, religiosos duodecim,
 pietate & charitate præcipuos, ad se vocat: hor-
 taturque, vt vnà secum Christi pauperes curarēt:
 & vitam suam pro illius amore, qui suam infini-
 tis supplicijs pro nobis obtulerat, libenter in
 quoduis magnum discrimen inferrent. His Ber-
 nardini monitis & exemplo allecti adolescen-
 tes, iucundis animis & magno feruore, curam æ-
 grotorum cum ipso suscipiunt. Ipse verò die no-
 ctuque ægrotantibus astabat, pharmaca parabat,
 cibos pro singulorum qualitate porrigebat, sor-
 des omnes ipse ante omnes, sua voluntate amo-
 vendis suscipiebat: non labore, non vigilijs,
 nò intolerandis fœtoribus, non incommodis vl-
 lis frangebatur: sed ea semper alacritate illis ser-
 uiebat, ac si vel parètes, vel fratres, vel filios pro-
 prios tractasset.

Egredia Ber-
 nardini cha-
 ritas, erga
 peste labo-
 rantes.

Cum autem iam mensibus quatuor, & eo
 amplius, in ea domo sedulò ministrasset, peste
 sopita, domum se recepit. Ecce autem quem-
 admodum ipse CHRISTVM Dominum, in
 pauperibus eius morbo laborantibus visitarat, ita
 CHRISTVS bonus dominus, rursus illum visi-
 tavit. Nam hospitali egressus, paulò pòst, acerrima
 febris exerceri ccepit. Ea verò vt post menses qua-
 tuor liberatus fuit, ad pristinũ pietatis & huma-
 nitatis studium ilicò se recepit; atque interim
 tota mente, ad sanctiorem viuendi rationem
 aspirans,

Corripitus
 febrì.

aspirans, diurnis nocturnisque assiduo precibus
insistebat, ut in optimam caelestis vitae viam, à
Deo duceretur. Cumque sollicita mente secum
pertractaret, cui vitae generi sese potissimum ad-
diceret, caeleste numen, in visione, illi adhibe-
gnisq̃ue minimè dubijs ad B. Francisci instituta
pertraxit. Ut igitur vota sua in rem conferret,
contulit omnia sua consilia cogitationesque, quae
Iohanne Tristorio, Franciscano Senensi, vitae in-
tegritate & prudentiae opinione praestantissimi
cuius consilio fretus, cunctas possessiones, et
quidquid habebat pecuniae, in gratiam Christi
Domini, pauperibus distribuit, & collocanda
matrimonio puellis benignè impartiri, vultus
nudum Christum expeditius sequeretur: quod
xoque die, qui fuit natalis beatissimae Virginis
Matris, in cœnobio Franciscanorum Senensium,
Christianae militiae nomen ex animo dedidit, no-
no salutis 1404. Erat tunc annos natus duodecim
pra viginti, quo tempore adeò rigidus corpo-
ris sui domitor erat, ut hominibus terrene sa-
pientiae nimium deditis, non tam Deo servare,
quam delirare videretur.

Diuinitas
ad S. Franci-
sci institutū
votatur.

Feruos spi-
ritus eius.

Interea hostis malignus, tantam tamque
miam in iuuenili animo pietatem non ferens,
callidè ei insidias struere, modisque omnibus
eum in fraudem pelleret, conari cœpit. Erat
nis matrona quaedam, cum suo marito, frater
D. Francisci mirè addicta; quam diabolus, sub
magno pietatis prœdextu, tandem cupiditate
puri amoris, erga Bernardinum inflammata,
deoq̃ue ea libidinis igne depasta est, ut diu-
se eius amplexibus carere sine vitae periculo
non posse existimaret. Itaque quo tempore
sanctus panem ostiatim, de more, mentibus
illa

illa veni
benig
aliquam
hil infid
inculit; q
corpem e
asseuerar
sibi ab ip
se angust
tionum p
confugit
praens i
righ cupit
licò vesti
vie sanctu
re soleba
donec om
Post ha
& concio
bus sanè a
ve ministr
sermonis
instituerit
sed etiam
stum face
montanis
vius est p
amplius
nus Ponti
cum tant
precipuo
milit; quo
sim eius f
nes, & vit
tum, sole

illa venientem procul Bernardinum conspicit benignis ad se verbis inuitavit, vt largiorem aliquam elemosynam acciperet. Ille vero nihil insidiarum suspicatus, pedem in domum ierat; quo ingresso, mox detestabilis mulier, carpem ei amorem suum explicauit, apertè illi asseuerans, ni consentiret, se vociferaturam, vim sibi ab ipso intentari. Tum Bernardinus in hac se angustias coniectum cernens, tacitus ad orationum præsidia, vt solebat in quouis periculo, confugit. Cuius menti diuinum numen mox præsens suggestit consilium: vt diceret mulieri, si cupitis vellet frui amplexibus, se totam illi vestibus nudaret. Quod cum illa faceret, vir sanctus flagellum (quod clam secum deferre solebat) corripuit; eamque egregiè cecidit, donec omnis illa tentatio euanesceret.

Mulier libidinosa, cum ad carnis voluptatē sollicitat.

En vt mulierem nefariā accepit.

Fit sacerdos

Post hæc sacerdotio Bernardinus initiatus est, & concionandi munus ei demandatum in quibus sanè admodum se mirabilem exhibuit, adeo vt minister Ordinis, perspecta eius virtute & sermonis efficacia, terræ sanctæ Ministrum eum instituerit; quò non modo apud Christi fideles, sed etiam à Christiana religione alienos fructum facere posset. Deindè Italiæ fratibus Cismontanis præfectus est; in quo officio, ita sua vius est potestate ad gloriam Dei, vt trecenta amplius monasteria reformarit. Itaque Romæ Pontifex, eius animi prudèciam singularem cum tanta pietate coniunctam non ignorans, præcipuum quoddam legationis munus ei commisit; quo ità perfunctus est, vt celeberrima passim eius fama diffusa sit. Erant igniti eius sermones, & vita virtutibus illustris; in cuius argumentum, solem manu gestans pingi solet, quanquàm

Minister terræ sanctæ.

Itè Legatus Pontificis.

Dddd 3 eius

Cur pingatur, solem manu gestas

eius symboli alia etiam ratio est. Cum enim in ampla quadam ciuitate, de rebus diuinis concionem ad populum haberet, homines adeo illius sermonibus permoti sunt, vt tesserae, abulque lusorias, quarum magnus erat abusus, flammis absumerent. Qua re indignatus faber, qui ex ijs haud mediocriter sibi lucrum acquirebat, ad beatum virum accessit, eique conuestus est, se iam ad inopiam esse redactum. Scitante Bernardino, num aliud calleret artificio, illoque negante, Bernardinus circinoculum expressit, in eoque Solem depinxit. Et in medio solis, sacrosanctum nomen Iesu, cuius praecipuus fuit venerator & cultor; imo, vt quidam affirmant, Romae tam luculenter delineaturque, de illo dulcissimo nomine concionatus est, vt quidam eius verba non capientes, haeresim ei impingere voluerint; at postera die, illo concionante, vt superioris concionis veritas miraculo indicaretur, nomen Iesu in eiusmodi forma, qualem eum pinxisse dicunt, miro splendore coruscans, supra illum apparuit. Hanc igitur effigiem iussit illum fabrum deinceps sua arte imitari: ex qua pauper ad diuitias haud mediocres peruenit.

Offundunt eius conciones Mediolanensem principem.

Porro in concionibus, acriter vitia perhibebat, quae res Principis Mediolanensis in ipsum concitauit; prorsus vt se mala concionandi rationem illic mutaret. At vir tantum abfuit vt illius minis cederet, vt infraeto animo, ipsum Ducem, in magna frequentia horredo verborum tonitruo arguerit, vt ne minima quidem molestia eum aula fuerit. Sed is vt illum insigni aliqua

na afficeret, atque avaritiæ & turpis luci crimi-
 ne notaret, misit illi per quendam virum prima-
 rium, poculum aureis numis refertum. Illo autē
 reculare iterum atque iterum ad illum remisit,
 multisque sermonibus animum eius perentia-
 vit. Tum Bernardinus, virum nobilem qui munus
 offerrebat, se sequi iussit duxitque hominē ad car-
 cerem, in quo ingens victorum multitudo, ære
 alieno obstricta tenebatur: omnesq; illā pecuniā
 duobus tantū exceptis, è vinculis liberavit. Duo-
 bus verò promisit, si alia redēptionis occasio se
 non offerret, se in illorum locum successurum.
 Quo charitatis humanitatisque officio cognito,
 cives eos è vinculis dimiserunt.

Multos
 carcere
 liberat.

Cum autem fama sanctitatis eius longè late-
 que dimanaret, à tribus civitatibus, Senense, Fer-
 rariense, & Urbinate, Episcopus electus est; sed
 ille, ut possit vberiora animarum iugra, concio-
 nando facere, eos honores recusavit. Pontifex
 autē Eugenius, tantò magis eo honore illum
 dignum existimans, suis ipse manibus mitram
 capiti eius imposuit: quam ille magna cum ani-
 mi submissione deponens, Pontifici gratias egit:
 orans atque obsecrans, ne vellet ijs compedibus,
 à salute proximi procuranda eum vincire. Romā
 quandoque ad concionem iturus, in ipso itinere
 claudum, miserabili voce, opem eius imploran-
 tem vidit. Cui Bernardinus: credis, inquit, in
 Christi nomine, me tibi sanitatem reddere pos-
 se. Illo respondente; credo utique, posse, me à
 Deo eam per preces tuas adipisci. Tum vir san-
 ctus, porrecta manu, è terra eum subleauit,
 prorsusque incolumen è se dimisit.

Recusat epi-
 scopatum.

Claudum
 sanat.

Post hæc aliaq; miraculorū signa, in Apuliam
 iturus

D dd 4

iturus, in ipso itinere, morbo pragrauatus, Aquilam declinauit, vbi in quodam sui Ordinis coenobio, letus ex mortali corpore, ad caelos migravit, aetatis suae anno 63. Corpus eius cum ad monasterium, extra urbem illam situm, deferretur, furdus quidam, virtute aquae illius, qua ablutum fuerat, auditum recepit. Quo audito miraculo, mox in urbem relatum est, in Franciscanorum coenobium, vbi praeter alia admirandae virtutis miracula, iuuenis quidam vita sanctus, excelsus est.

Obitus eius.

Miracula ad
rumulum
eius.

C. Baro. to. 7.
Annal.

VITA S. HOSPITII, RECLUSI, EX EA
qua extat apud Laur. Surium, ex Greg. Turon.
hist. Franc. ca. 6. & 7. lib. 6. & de glor. conf.
cap. 97. Claruit anno Christi saluatoris 777. de-
dente Benedicto, Imperante vero Lustico ma-
iore.

21. Maij.

Rigor vitz
& abstin-
tia eius.

Longobar-
dorum in
Gallias ad-
uentu pra-
dicit.

A Pud urbem Niciensem, Hospitius magne
abstinentiae vir, ferreis cathenis ad cor-
pus constrictus, indutusque desuper cilio-
cio, sicco pane, cum paucis dactylis, vitam susten-
tabat. In diebus autem Quadragesimae, solis her-
barum radicibus, quibus Eremitae in Aegypto vi-
tuntur, alebatur. Magnas autem per eum virtutes
Dominus dignatus est operari. Nam quodam tem-
pore, diuinitus edoctus, Longobardorum in Gal-
lias aduentum cognouit: & ciuitates septem
propter impunitam flagitiorum omnium licen-
tiam, deuastandas praedixit: monuitque cunctos,
vt tempestiua fuga, eam calamitatem deueniret.
Quibusdam autem pietatis cultoribus, quae
ab eo monita frequenter hauriebant, dicebant,
se nullo modo eum deserere velle, ait: Nolite